

MESUD TOPAL

YANLIŞ
GİDEN
BİR ŞEYLER
VAR

DESTEK YAYINLARI: 992
EDEBİYAT: 296

MESUD TOPAL / YANLIŞ GİDEN BİR ŞEYLER VAR

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmegül
Editör: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: İlknur Muştı
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Eylül 2018
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-468-0

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkkan.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
www.destekmedyagrubu.com

Deniz Ofset – Nazlı Koçak
Sertifika No. 40200
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad.
Odin İş Mrk. B Blok No. 403/2
Zeytinburnu / İstanbul

MESUD TOPAL

YANLIŞ
GİDEN
BİR ŞEYLER
VAR

"Yüzüme bak
Ve yüzümü hırpala
Yüzümü değiştir, dağlı bir anlatım bırak."
İsmet Özel, Erbain

*Bu kitapta ismi geçen bütün karakterler hayal ürünüdür.
Biri hariç...*

bir

Biz büyümeyi istemeyen çocuklardık

Birini çok seversen onun kaderini de yaşamaya başlarsın. İçinde boğulduğu rüyadan zorla gözünü açtı Cevat. Uykuya dalar dalmaz sürekli gözünün önüne Tomris geliyordu. Onu böyle kâbusların içine iten sebep neydi? Kendisi de buna cevap veremiyordu. Daha Tomris'e neden bu kadar kapıldığıının cevabını bile veremiyorken, içine düştüğü dalgalı denizde boğulmasını da doğal olarak anlayamıyordu.

Artık genç sayılmazdı, 33 yaşında hayata ait olmayı beceremeyen bir adamdı. Aklındaki düşüncelerden sıyrılıp, odayı dolduran gün ışığında çarpışan toz tanelerini izlemeye koyuldu. Evin her tarafı tozla kaplıydı. Yatak odasından başlayan yerde dizili kitaplar evin her tarafını kaplıyordu. Tek başına yaşamanın aylaklığını, umursamazlığını iliklerine kadar hissediyordu. Bundan da güzel bir haz duyuyordu. Yavaşça yataktan doğruldu. Bütün hikâyeler insan uyanınca başlar. İlk uyanış insanın doğumudur, sonraki uyanışlar onun birer taklididir. Gözü kilimin üzerinde duran çorabının tekine takıldı. Tıpkı çorabının teki gibi yalnızdı.

İnsan da böyledir işte, ona uyumlu bir teki mutlaka vardır ama kim bilir nerede. Bu yalnızlık denilen Şey Cevat'ı bazen rahatsız etse de genel olarak haz vermiyor da değil. Gerçi Cevat tuhaf bir adamdı, o hazza patates kızartması yerken de varabiliyordu. Bazı insanlar böyledir, küçük Şeyler onlar için mutluluğun ve hazzın ana kaynağıdır. Bu insanlardan zarar gelmez.

Pencere kenarına gidip tl yavaşca açtı. Perde vardı ama Cevat perdeyi asla çekmezdi yatarken, küçüklükten beri karanlıktan korkardı. Başını yastığa koyduğunda huzurlu bir uyku çekmek isterdi ancak uykuya dalması çok uzun sürerdi. Karanlığa gözleri alişınca odadaki eşyalar ona çok tuhaf gözükmeye başlardı. Aklı ona türlü oyunlar oynardı. Bu yüzden dışarıdan odaya yansayan ışık onun uyurken daha rahat olmasını sağlıyordu. O uyurken dışarıda hl bir hayatın devam ettiğini hissetmek istiyordu.

Camı açıp içeriye temiz havayla doldurdu. Ardından usulca başını kaldırıp gökyüzüne baktı, ne de güzel buğun gökyüzü. Tertemiz, masmavi, huzur resmen! Cevat gökyüzüne bakmayı zorunluluk olarak hissedenlerdendi. Gökyüzü onun ilacıydı. Bu yüzden sürekli gökyüzüne dalar, uzun uzun bakar ve düşünür dururdu. Ne zaman ki gözü kamaşır o zaman başını gökyüzünden yeryüzüne indirip hayata karışırdı. Ama yeryüzünde hiçbir Şey yoktu. Sadece kargaşa, kaos ve bunca kalabalığa rağmen sonsuz bir yalnızlık vardı. Banyoya gidip elini yüzünü yıkadı, ardından da mutfağa gidip ocağı yakıp demliği üzerine koydu. Gne iyi bir kahvaltıyla başlamak önemli! Masanın üzerinde duran sigara paketinden bir sigara alıp yaktı, ilk nefesi içine eker çekmez öksürmeye başladı. "Bok var içiyorum hl seni, ne güzel bırakmıştık neden geri başladım acaba ben sana?" diye söylenerek

balkona çıktı. Hava soğuktu, Tophane'nin sabahları daha da bir soğuk olurdu, hele bir de bu mevsimde. Cevat yokuş aşağı bakan balkondan işe koşturan insanları izlemeye koyuldu. En sevdiği şeylerden biriydi balkona çıkıp insanları izlemek. Yazın özellikle bir güzel oluyordu. Kendini tıpkı emekli albaylar gibi hissediyor, neşeleniyor, kendi kendine konuşmaya başlıyordu. “Tamam mıyız albayım?” diye sesleniyordu gökyüzüne, ardından da hemen cevabı kendisi veriyordu: “Tamamız albayım, hem de dibine kadar.”

Bazen de kendini meşgul edecek bir şey arıyordu ancak kitaplardan başka hayatına koyacak pek de bir şey bulamıyordu. En son okuduğu Albert Camus'nün *Düşüş* kitabı geldi aklına “Ne kitaptı be o, Camus adamdır adam” diye mırıldandı. Ardından sigarasından derin bir nefes aldı ve birden gülmeye başladı. “Senin de Camus ile ilgili tek yaptığın yorum adamlıkla ilgili, başka yerde söyleme böyle şeyler Cevo neticesiyle gülerler adama, sıkılırsın.” Sigarayı balkonun kenarına sürtüp söndürdü, ardından izmariti yoldan geçmekte olan hurdacıya doğru nişan alıp fırlattı ama izmarit hurdacının tam arkasına düştü. “Ah be milim kaçtı, neyse bir dahaki sefere hurdacı amcamıza erik fırlatırız, belki bu sefer kafasından vurabiliriz, değil mi Cevo, hadi kahvaltı yapalım.”

Cevat biraz dengesiz bir adamdı...

İçeriye girip balkonun kapısını kapattı. Müzik setinin tuşuna bastı, içeriye Cem Karaca'nın “Deniz üstü köpürür” diyen sesi doldurdu. Huzur! Masanın üzerinde duran not defterini alarak kısaca bir göz attı, akşamdan yazdığı yarım yamalak yazıyı tekrar okudu. “Karanlık çöktü. Sokağım arkası kirlerimden arınıyor. Açlığım ne kadar da yıpratıcı. Islah olmaz, kaburga kemiklerimi ek-

silten bu arsız sızı. Tanrım, dünyanın galesi göğüs kafesimi sıkıştırıyor. Lütfen ferahlat, bir iğne ucu kadar da olsa inşirah.” Cevat not defterini tekrar masanın üzerine bıraktı ve şarkıya eşlik ederek mutfağa girip kaynayan suyun içine iki yemek kaşığı çay attı. Ardından da dolaptan iki yumurta alıp hızlıca güzel bir omlet yaparak kahvaltı masasını kurdu. Kahvaltıya başladığında kendini sakın ve dingin hissediyordu. Çayından bir yudum alır almaz uzun zamandır yapması gereken ama ertelediği şey aklına geldi. Birden ürperdi.

– Sen cesaretsizsin, yapamazsın.

– Sen bu geri zekâlıyı dinleme, sakın öyle bir delilik yapma. Çayını iç, arkana yaslan, rahat ol.

Beyninin içinde birbirini yiyen iki ayrı insan vardı sanki, Cevat zihnindeki düşüncelerden sıyrıldı. Zihninin içindeki sesler onu hasta ediyordu adeta. Düşüncelerinden sıyrılıp, uygulamaya korktuğu fikri bir kenara bıraktı. Ardından da birden gülerek “Biraz hareket lazım bana hareket, biraz sosyalleşelim Cevo. Eylem falan olsa da çıkıp biraz stres atsak. Yoksa aklımızdan geçenler hastalıklı şeyler” dedi.

Cevat bir dönem birkaç dernek eylemine katılmıştı. Katıldığı eylemleri desteklemekten çok sırf eğlencesine giriyordu içlerine. Ama bir süre sonra ondan da sıkılmıştı. Aslında güzel de olmuyor değildi, değişik bir ambiyans vardı o grupların içinde. Hatta bir dönem ilginçlik olsun diye sırf can sıkıntısından hafta sonları çevredeki düğün salonlarındaki düğünlere gitmeye başladı. Cevat için çok heyecanlı bir şeydi. Hatta bir düğünde amcanın biri Cevat’ın yanına gelip “Yeğenim Siirt’in neresindensin?” diye sormuştu. Cevat amcaya bakıp sırf eğlencesine “Amca ben Karslıyım” demişti.